

другата фаза на своя животъ, за която приживе бяха хубавите му сънища. На единъ свой събратъ, живъ и въ смъртта, когото ^{нашия поетъ} ванъ Гелдернъ е възпялъ, той влага въ уста следните думи, — несъмнено, ехо на собствени интимни чувства:

«Честитъ е тозъ избранникъ, чийто ~~стръх~~ ^{духъ}
Като ковчега Ноевъ, пренесе
Отъ прежний святъ въ послешний онова,
Което е въ промени непроменно.
Той подиръ смъртъ отъ себе си оставя
Най-чистото, най-хубавото — жица
Отъ царството на сенките безплътни,
Която ще го свързва съ тоя миръ.»

